

01

Cúng
2017-2018
In trên giấy
Bộ ba ảnh, 50x75cm mỗi ảnh
3 phiên bản + 2 bản nghệ sĩ

04

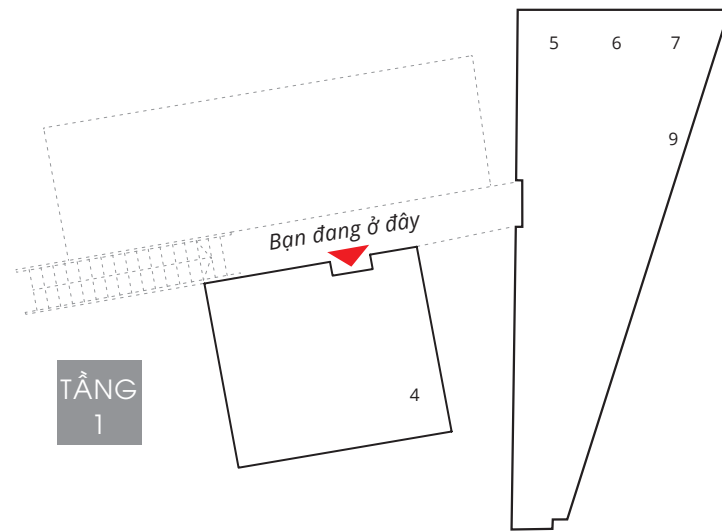
Lên
2017
In trên giấy
66,7x100cm
3 phiên bản + 2 bản nghệ sĩ

02

Ghép
2017
In trên giấy
100x66,7cm
3 phiên bản + 2 bản nghệ sĩ

05

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 1)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 49"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 11,5x6cm
Độc bản

07

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 3)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 49"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 15,3x4,8cm
Độc bản

10

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 6)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 49"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 17,5x7,6cm
Độc bản

13

Con
2018
In trên giấy
122x160cm
3 phiên bản + 2 bản nghệ sĩ

08

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 4)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 50"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 25,7x3,9cm
Độc bản

11

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 7)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 49"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 11,1x5,2cm
Độc bản

14

Tư liệu nghiên cứu
Chung & Riêng
2018-2019
In kỹ thuật số trên laminate
100x36,9cm mỗi ảnh

03

Đu & Đủ
2017
In trên giấy
Bộ đôi ảnh, 75x50cm mỗi ảnh
3 phiên bản + 2 bản nghệ sĩ

06

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 2)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 49"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 10,5x5,5cm
Độc bản

09

Chuối Vỡ & Gắn (bộ 5)
2019
Kích thước tùy thuộc sắp đặt
03 ảnh. In trên giấy, 16,4x12,3cm mỗi ảnh
01 video. HD, màu, âm thanh, thời lượng 49"
01 điều khắc. Sứ, keo, đất sét, 17x8cm
Độc bản

12

Dâu
2018
In trên giấy
113x160cm
3 phiên bản + 2 bản nghệ sĩ

15

Tư liệu nghiên cứu
Vũ (một món quà cho Zbigniew Rybczynski)
2019
HD, màu, âm thanh
Thời lượng: 5 phút
Đang trong quá trình sáng tác
Diễn hoạt: Mai Vũ

CUỘC HÔN NHÂN NÀY

Một triển lãm cá nhân của

VÕ THỦY TIÊN

10/5/2019 - 21/7/2019

THUỘC CHƯƠNG TRÌNH

materialize

TỔ CHỨC VÀ TÀI TRỢ BỞI

THE FACTORY
CONTEMPORARY ARTS CENTRE

ĐỐI TÁC TRUYỀN THÔNG

toong

Le MERIDIEN
SAIGON

'Cuộc hôn nhân này' là dự án vẫn đang tiếp diễn của Võ Thủy Tiên, nhằm bóc tách các tầng lớp trong đời sống cá nhân của cô, để qua đó, khám phá những ý niệm về hôn nhân, thiên chức làm mẹ, chuyện riêng tư-gia đình, cũng như tính chất đan xen, chông chéo của tình yêu và các mối quan hệ. Thông qua lăng kính hướng về quá khứ (đôi khi là tưởng tượng) của chính nghệ sĩ, các chủ đề sáng tác trên – được thị giác hoá qua việc sử dụng và dán ghép, collage hình ảnh hoa quả và đồ vật (một số mang tính biểu tượng cao trong đời sống văn hoá Việt Nam) – lần lượt xuất hiện trên các chất liệu nhiếp ảnh, điêu khắc và hình ảnh động xuyên suốt triển lãm. Ví dụ, hình ảnh trâu cau (một lễ vật mà nhà trai phải biếu tặng nhà gái) được đặt kế bên ảnh chụp trái bưởi, đu đủ và chuối (đại diện cho sự sinh sôi nảy nở). Hay, những nén nhang (là vật tế lễ dùng để kết nối thế giới âm-dương) lại xuất hiện cùng hình ảnh chiếc váy cưới và chén bát (ám chỉ công việc bếp núc-nội trợ, một nghĩa vụ mà – tới ngày nay – hầu hết vẫn do người phụ nữ gánh vác).

Như đời người, hoa trái rồi cũng sẽ nẫu, mục, đồ vật rồi cũng sẽ hư, hại. Được trình hiện ở trạng thái còn tươi mới, chín muồi và vẹn nguyên, những quả trái và đồ vật trở thành biểu tượng của sức sống và sự đời dào. Để rồi, qua chuỗi hành động vui đùa bóc tách các lớp vỏ, tháo gỡ thành các phần nhỏ lẻ, hay thậm chí đập bể chúng tan tành, rồi lại từ tốn khâu ghép các mảnh vỡ, phần thừa, kiến tạo nên những trật tự-sắp đặt mới, Thủy Tiên hình thành bộ tác phẩm đôi khi kêu gọi sự quen thuộc, đôi khi mang đến giác cảm xa lạ. Sự chuyển mình trong bảng sắc màu của cô – từ đỏ máu, hồng lúng liếng, tới xanh lạnh và trắng trung tính – càng ám chỉ những xúc cảm và trạng thái (thường song song tồn tại, mặc dù đôi lúc đối lập nhau) mà mỗi ai cũng đều phải trải nghiệm trong hành trình sống của mình (hoặc với bản thân Thủy Tiên, là trong hành trình hôn nhân của riêng cô).

Với hình thù đã bị biến đổi, trạng thái đã bị lai tạp, những quả trái và đồ vật xuất hiện trong sáng tác của Thủy Tiên đồng thời cũng phản chiếu tính vô thường của vạn vật, nhắc nhở ta về sự tất yếu của đổi thay. Ngẫm về những không gian cảm xúc mà triển lãm này gợi lên, ta nhận ra: trong nỗ lực hoàn thành những ước nguyện, đôi khi ta phải từ bỏ; để tiến tới hạnh phúc, đôi khi ta phải đổi mặt mất mát; và cho một sự vẹn toàn, đôi khi ta phải đành chia li.

'Cuộc hôn nhân này' mở màn cho phiên bản 2019 của 'Materialize' – chương trình nhằm tạo cơ hội trưng bày cho nghệ sĩ Việt Nam chưa có dịp giới thiệu tác phẩm tới công chúng địa phương. Nghệ sĩ được khuyến khích khám phá và thử nghiệm với các chủ đề và phương tiện vượt ra khỏi lý thuyết và cách thức hành mà từ trước tới nay họ vẫn sử dụng. Chương trình dành cho các nghệ sĩ sinh ra và hiện đang sinh sống tại Việt Nam, có độ tuổi từ 25 trở lên. Thông tin về đợt ứng tuyển kế tiếp cho phiên bản 2020 của 'Materialize' sẽ sớm được cập nhật.

này, nhưng như một công cụ để điều khiển các ý niệm hơn là để truyền tải chúng. Nó phần nào dựng lên bức vách màu mè, ngăn tôi trình bày nội tâm thực sự của mình.

Mặt khác làm quảng cáo hướng tới đại chúng giúp tôi tiếp cận nhiều phương thức biểu đạt, thấu hiểu hành vi của nhiều tệp người. Điều đó giúp tôi (một cách bản năng) nói câu chuyện của mình trong ngôn ngữ mà người khác có thể hiểu.

Kết nối với một đối tượng nào đó vẫn là điều mang giá trị với tôi. Được kẻ khác đọc tác phẩm và tìm ra tầng nghĩa mới, có khi sâu sắc hơn, có khi bay bổng hơn, đó có thể là bước cuối cùng để hoàn chỉnh những gì mình đã làm ra. Và biết sao không, những cuộc ‘read between the lines’ này không bao giờ dừng lại. Khi gặp đối tượng mới, sẽ có thêm những cuộc hiểu nhau bất ngờ.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Bạn sẽ tiếp tục với dự án này như thế nào sau triển lãm?

Nếu sau triển lãm, tôi tìm được lời giải cho điều mình đang tự vấn thì tôi sẽ dừng nó. Vì giống như mối quan hệ, một khi cả hai đã đồng ý bước tiếp, thì đừng đào bới nữa.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Võ Thủy Tiên (sn. 1985, TP. HCM) sinh tại Phan Thiết, bắt đầu sống và làm việc tại TP. HCM từ năm 2003. Cô tốt nghiệp cử nhân nghệ thuật Đại học Kiến Trúc Thành Phố Hồ Chí Minh, và được coi là một “tắc kè hoa sáng tạo”, kiêm đồng thời 3 vai trò: giám đốc sáng tạo/tác giả/nghệ sĩ hình ảnh. Thực hành của Tiên diễn ra ở nhiều phương tiện khác nhau, bao gồm nhiếp ảnh, kể chuyện, sách, minh hoạ, hình động, phim, trong đó nhiếp ảnh thường xuyên xuất hiện. Cô đã xuất bản cuốn sách thiếu nhi đầu tay ‘The Alphabet I Found in Mom’s Kitchen’ (2017). Một số triển lãm nhóm mà cô đã tham gia bao gồm ‘Good 50×70’ (Milan, Ý, 2010); ‘I Love My City, My People’ (Sài Gòn, Việt Nam, 2013).

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Trung tâm Nghệ thuật Đương đại The Factory (The Factory) là công trình đầu tiên ở Việt Nam được xây dựng dành riêng cho các hoạt động văn hoá, nghệ thuật đương đại, được thành lập vào tháng 4 năm 2016. Là một tổ chức cá nhân và độc lập, The Factory xây dựng và giới thiệu các hoạt động mang tính liên ngành, nhằm mở rộng kiến thức về nghệ thuật đương đại và các xu hướng văn hoá ở Việt Nam. Ngoài ra, The Factory còn bao gồm một thư viện nghệ thuật với tài liệu nghiên cứu phong phú; chuỗi chương trình workshop giáo dục; khu vực làm việc nhóm kết hợp song song với nhà hàng hữu cơ và tổ hợp quán cà-phê, quầy bar. Hoạt động như một doanh nghiệp xã hội, mọi lợi nhuận từ các hoạt động kinh doanh của The Factory đều được đầu tư tiếp tục vào các chương trình nghệ thuật trong tương lai.

hỏi mang tính cơ bản của tôi đối với hôn nhân: rốt cuộc hôn nhân là gì, tại sao tôi cần nó, nó khác gì với sự ghép đôi thuần tuý của muôn loài?

Quá trình trước kết quả cũng khiến tôi hiểu thêm nhiều điều. Như trong tác phẩm ‘Gắn’, tôi những tưởng điều hàn gắn những mảnh vỡ là chất keo, nên việc tìm kiếm chất liệu này rất quan trọng với tôi, mất nhiều tháng. Khi tôi ngồi hàn gắn chúng, tôi cũng vẫn nghĩ như thế. Nhưng khi nhìn những chiếc chén đã được khôi phục, tôi nhận ra điều khiến chúng có vững chắc hay không là do những mảnh vỡ đã tựa vào nhau như thế nào. Điều đó giúp tôi hiểu tôi cần đặt nỗ lực vô đầu.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Nhiếp ảnh và hình ảnh động là hai chất liệu chính mà bạn thường sử dụng trong thực hành của mình. Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Nhiếp ảnh đúng là chất liệu tôi hay dùng để truyền đạt các ý niệm, nhưng thực hành của tôi lại diễn ra nhiều ở giai đoạn trước nhiếp ảnh. Nhiếp ảnh đối với tôi là chất liệu, là giọng kể mà tôi thấy mình phù hợp. Nó bao gồm ngôn ngữ, hình ảnh, sự im lặng, không gian, thời gian đã bị đóng băng. Sau đó tôi tìm đến hình ảnh động, khi tôi muốn rã băng thời gian (hoặc đóng băng một khoảng rộng hơn của nó) với một mục đích cụ thể. Ví dụ ‘Vỡ’ là một bộ tác phẩm phải được biểu đạt qua cả nhiếp ảnh và ảnh động. Những bức ảnh truyền tải những khoảnh khắc lặp đi lặp lại (của ghen tuông, cãi vã); chuyện xảy ra như cơn bão, 3 bữa một ngày, 7 ngày một tuần. Chúng đúng nhưng khô khốc và phần nào phiến diện. Bằng cách thêm vào âm thanh, chuyển động và khoảng thời gian mà nó diễn ra trọn vẹn, những hình ảnh động sau đó phá vỡ sự phiến diện của nhiếp ảnh. Và dù rằng mọi thứ được cảm nhận khốc liệt hơn, thì chuyển động của sự đổ vỡ vẫn phần nào có âm điệu, có tính thơ.

Tuy nhiên tôi vẫn luôn tìm kiếm những chất liệu khác nhau, tôi không đoán trước tiến trình này sẽ dẫn mình tới đâu, tôi chỉ đi thôi.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Bạn được biết tới dưới vai trò giám đốc sáng tạo trong nhiều lĩnh vực khác nhau, trong đó có ngành quảng cáo. Bạn cũng từng chia sẻ “Đối với tôi, thực hành nghệ thuật (cho cá nhân) là một phương thức giải thoát bản thân khỏi tình thế lưỡng nan của việc phải tồn tại và làm việc trong thế giới thương mại đại chúng”. Theo bạn, điều gì giúp phân biệt ‘nghệ thuật’ với ‘quảng cáo’, ‘cá nhân’ với ‘đại chúng’? Liệu ta có cần phân biệt hay không? Và, công việc làm giám đốc sáng tạo ảnh hưởng như thế nào tới thực hành nghệ thuật của bạn?

Quảng cáo là ngành công nghiệp, có xác định mục đích cụ thể cho mỗi bước đi của nó, phần lớn là thúc đẩy tiêu thụ. Còn nghệ thuật đối với tôi là chân dung của nghệ sĩ với tư cách cá nhân, có chứa hoặc không chứa mục đích. Quảng cáo phục vụ đại chúng, vì họ là đối tượng tiêu thụ nó. Còn nghệ thuật thì có hay không có đối tượng, hay đối tượng biến đổi, theo nhu cầu của từng nghệ sĩ. Tôi không chắc liệu ta có cần phân biệt hay không, tùy theo ‘ta’ là ai.

Khả rõ ràng là người ta thấy tôi là một người làm thương mại. Và đúng là như vậy. Tôi cũng dùng nhiếp ảnh trong lĩnh vực

của tôi, chứ không phải là một màn trình diễn được dùng để nói lên chủ đề. Tôi đã nhận ra: không một tác phẩm đơn lẻ nào tự thân có thể biểu đạt được toàn bộ cuộc hôn nhân này, chỉ đến khi chúng đứng cạnh nhau.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Lựa chọn chủ đề và chất liệu, cũng như ngôn ngữ thị giác và tầng lớp cảm xúc trong các tác phẩm của bạn làm tôi nhớ tới nghệ thuật của các nữ nghệ sĩ Louise Bourgeois, Tracey Emin, Ly Hoàng Ly và Lê Hiền Minh. Như họ, bạn cũng quan tâm sâu sắc tới cơ thể và vị trí (trong gia đình và trong xã hội) của người phụ nữ; hay mối quan hệ/tình cảm giữa vợ chồng/mẹ con. Bạn có thể chia sẻ về các nghệ sĩ đã truyền cảm hứng cho bạn, và cách thức mà họ đã gây ảnh hưởng tới thực hành của bạn?

Thực ra, tôi biết và dõi theo nhiều nghệ sĩ nam hơn. Ví dụ, tôi hứng thú với Ai Weiwei và cách ông truy đuổi hiện thực và phản kháng xã hội. Tôi thích Andy Warhol và nỗ lực xóa nhòa các ranh giới của ông, trong đó có quảng cáo thương mại và nghệ thuật. Hoặc đơn thuần là xem các tác phẩm của ông tôi thấy vui. Tôi tìm thấy sự đồng cảm từ Wolfgang Tillmans, ông cũng là một nghệ sĩ thương mại dẫn thân vào thực hành nghệ thuật. Tôi cũng học từ nhà văn John Steinbeck về tư tưởng gìn giữ những điều khác biệt trong văn hóa (dù chúng có nằm trong tiêu chuẩn của toàn thế giới hay không) - là động lực cho sự tồn tại đa dạng mà đang ngày càng mất đi trong một thế giới liên tục tiến tới toàn cầu hóa (Ai Weiwei cũng là một thành viên tích cực ủng hộ xu hướng này).

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Có một mâu thuẫn khá rõ là, tôi quan tâm và gánh lấy ảnh hưởng từ những người có đặc tính trái ngược với mình. Có lẽ tôi muốn tìm hiểu những gì mình không thích, hoặc không hiểu. Tôi bị ảnh hưởng bởi họ không ít, nhưng không phải về phong cách, mà là luồng tư tưởng, có khi rất đối nghịch. Có lẽ, như họ, tôi cũng quan tâm sâu sắc tới vị trí của nghệ sĩ ở lẫn ranh nghệ thuật, thương mại, tiếng nói cá nhân và thị hiếu đại chúng. Còn ngôn ngữ cá nhân và lựa chọn chủ đề của tôi vẫn mang tính nữ và riêng tư. Đó là lý do tại sao bạn có liên tưởng đến các nữ nghệ sĩ. Chắc do những người mang tính nữ quan tâm đến những mối quan hệ cá nhân hơn, chúng quan trọng với họ, chúng cũng phong phú trong tâm trí của họ.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Đồng thời xuất hiện trong tác phẩm của bạn là các ‘hành động’ vừa mang tính phá huỷ, vừa mang tính hàn gắn: bổ (đôi), đập (vỡ), gắn (lành), ghép (cặp). Đối với bạn, điều gì quan trọng hơn? ‘Trình diễn’ và quá trình nơi các đồ vật, hoa trái bị thay đổi về phom dạng, cấu trúc, bản chất? Hay kết quả cuối cùng (dưới dạng nhiếp ảnh và điêu khắc) khi chúng được/bị bàn tay bạn hoàn thiện hoá, và trở thành những thể khác?

Kết quả mang ý nghĩa lớn, nhưng quá trình quan trọng hơn. Việc truy đuổi kết quả có thành công hay không nằm ở chỗ tôi có thành thực trong cuộc ‘trình diễn’ trước nhiếp ảnh/điều khắc hay không. Quá trình đó diễn tới diễn lui, thay hình đổi dạng nhiều lần cho tới khi tôi triệt tiêu mong muốn ‘sắp đặt’, chế ngự mọi thứ. Thử lấy tác phẩm ‘Ghép’ làm ví dụ. Tác phẩm này khá phức tạp mà nếu chỉ nhìn kết quả sẽ không tưởng tượng được lúc ‘trình diễn’ tôi đã mổ xẻ, tháo dỡ, tác động đến cấu trúc của các vật liệu với nhiều lập luận khác nhau. Tuy nhiên, hình thái cuối cùng lại là phiên bản đơn giản nhất. Sự đơn giản chứa đựng một quá trình phức tạp phần nào phản ánh tính chất của ý niệm hôn phối. Nó cũng dẫn dắt tới câu

Một đối thoại giữa Võ Thủy Tiên và giám tuyển Bill Nguyễn

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Triển lãm cá nhân đầu tiên của bạn mang tên ‘Cuộc hôn nhân này’ (‘My marriage’), một tựa đề mang tính cụ thể và gợi cảm giác cá nhân cao. Lí do gì đã thu hút bạn tới chủ đề này? Quá trình bạn gỡ bỏ, đào sâu, rồi thị giác hoá chủ đề này đã diễn ra như thế nào?

Tôi và chồng hẹn hò 10 năm mới cưới. Quen một người quá lâu, tôi không nghĩ kết hôn là quan trọng nữa. Nhưng cái gì đến cũng đến. Tưởng không gì thay đổi, nhưng khi tình trạng thay đổi, tính chất cũng thay đổi. Một nửa thời gian tôi dùng để hoài nghi, một nửa để xua đuổi tình trạng mới này. Tuy nhiên, điều này lại tách bạch với cảm xúc của tôi về chồng mình.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Vòng luẩn quẩn trên vừa làm tôi mất sức, vừa kích thích nhu cầu sáng tác. Tôi cần làm gì để phản chiếu những suy nghĩ không thể đối thoại bằng lời? Nói cách khác, tôi không chọn chủ đề này để sáng tác, mà tôi đang sáng tác để chữa lành. Vì vậy, việc này rất cá nhân.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Tôi dùng những chất liệu xung quanh đời sống của chúng tôi; tự hỏi chúng chứa đựng kí ức gì về cuộc hôn nhân đang diễn ra, thỉnh thoảng là những kí ức giả do tâm trí tôi tự lập nên. Tôi đưa những kí ức đó vào nhiếp ảnh và video, cốt không phải để phức tạp hoá mọi thứ bằng thị giác, mà là để chúng có giọng điệu. Kí ức thì vô hình, nhưng câu chuyện thì có hình thức, và đó là giọng kể.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Trong loạt tác phẩm có mặt tại triển lãm, ta thấy sự xuất hiện lặp đi lặp lại của các hình tượng rau củ, hoa trái, đồ vật hằng ngày thường thấy trong khung cảnh gia đình, bếp núc. Sự lặp đi lặp lại này dường như muốn người xem chú ý tới những thứ thường bị bỏ qua. Lựa chọn các rau củ, hoa trái, đồ vật (mà tôi cho rằng là tượng trưng cho tính nữ, tình yêu thương và tính gia đình) có ý nghĩa gì với bạn?

Với tôi, gia đình mang một ý nghĩa khác hôn nhân. Tôi vừa tận hưởng, vừa thấy ràng buộc, vừa biết ơn. Chuối đồ vật trong gia đình như hoa trái, rau củ, vật dụng đã được tôi dùng đi dùng lại qua nhiều tác phẩm. Đó là cách tôi tỏ lòng biết ơn đến không khí gia đình mà tôi có. Trong một vài tác phẩm, tôi đã chủ ý đánh tráo thủ pháp, dù tôi chụp vật thể, nhưng chúng không phải là ảnh tĩnh vật mà là ảnh chân dung. Chúng là chân dung của tôi trong mối quan hệ gia đình.

Đến đây, bạn nghĩ sao về những câu chuyện của tôi? Bạn có thể chia sẻ về mối quan hệ của bạn với các chất liệu này? Điều gì đã khiến bạn quan tâm, thích thú tới chúng?

Tiếp cận triển lãm của bạn đồng nghĩa với việc tiến vào một thế giới thị giác đa dạng cảm xúc: vừa hỗn độn vừa ngăn nắp (trong ‘Cúng’); vừa lãnh đạm vừa nồng ấm (trong ‘Ghép’, ‘Đu & Đủ’); vừa khắc nghiệt (trong ‘Vỡ’) vừa nhẹ nhàng (trong ‘Con’). Chủ ý của bạn đằng sau việc tạo ra không gian tràn ngập cảm xúc đa chiều này là gì?

Tôi đã không tính toán. Đó là điều tôi cố tránh trong dự án này: tính toán quá nhiều. Tôi không tưởng tượng trước kết quả, và không đặt câu hỏi liệu nó có đạt được mục đích gì không. Thực hành của tôi diễn ra ngay lúc nó đang diễn ra. Quá trình thực hành bao gồm cả việc loại bỏ rất nhiều tác phẩm, loại thẳng tay chứ không phát triển thành phiên bản khác, vì theo tôi, chúng là những tác phẩm chứa đựng sự không thành thực. Vì vậy, nếu sự đối lập cảm xúc có hiện diện trong triển lãm, thì đó chính là sự hỗn độn của cuộc hôn nhân

01

Worship
2017-2018
Inkjet print on paper
Triptych, 50x75cm each
Ed. 3 + 2AP

02

Mating
2017
Inkjet print on paper
100x66,7cm
Ed. 3 + 2AP

03

Before & After
2017
Inkjet print on paper
Diptych, 75x50cm each
Ed. 3 + 2AP

04

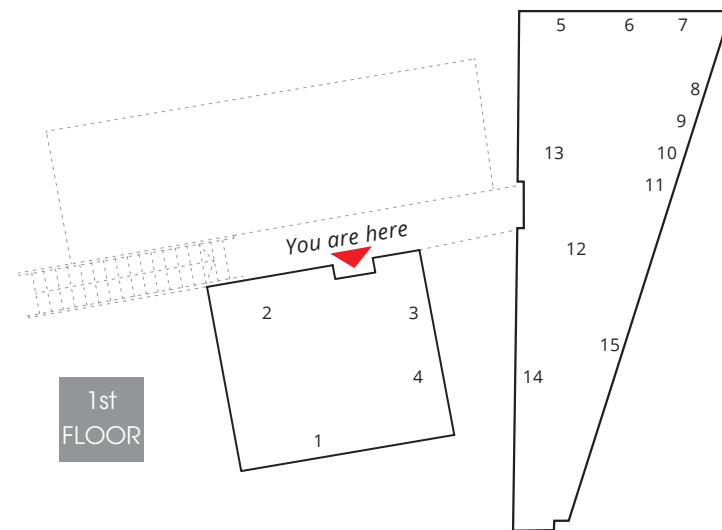
Up & Up
2017
Inkjet print on paper
66,7x100cm

05

Broken & Fixed series (group 1)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 49"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 11,5x6cm
Unique

06

Broken & Fixed series (group 2)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 49"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 10,5x5,5cm
Unique

07

Broken & Fixed series (group 3)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 49"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 15,3x4,8cm
Unique

08

Broken & Fixed series (group 4)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 50"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 25,7x3,9cm
Unique

09

Broken & Fixed series (group 5)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 49"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 17x8cm
Unique

10

Broken & Fixed series (group 6)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 49"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 17,5x7,6cm
Unique

11

Broken & Fixed series (group 7)
2019
Installation size variable
03 photographs. Inkjet print on paper, 16,4x12,3cm each
01 video. HD, color, sound, duration 49"
01 sculpture. Ceramic, glue, clay, 11,1x5,2cm
Unique

13

Son
2018
Inkjet print on paper
122x160cm
Ed. 3 + 2AP

14

Research material
Together & Apart
2018-2019
Digital print on laminate
100x36,9cm each

15

Research material - work in progress
It takes two to tango (a tribute to Zbigniew Rybczynski)
2019
HD, color, sound
Duration: 5 minutes

Animation: Mai VŨ

MY MARRIAGE

A solo exhibition by

VÕ THỦY TIÊN

10/5/2019 - 21/7/2019

AS PART OF

ORGANIZED & SPONSORED BY

PROMOTIONAL PARTNER

'My marriage' is an ongoing project by Võ Thủy Tiên, which delves into the different layers of the artist's personal life, and explores ideas of marriage and motherhood, domesticity and the family, and the complexity of love and relationships. Via Thủy Tiên's own (sometimes imagined) past, these themes are given shape through the usage and collage of certain images of fruit and objects (some considered highly symbolic in Vietnamese cultural life), emerging in works of photography, sculpture and moving image throughout the exhibition. Images of betel-nuts (a significant gift a groom is to offer his bride's family) show up next to photos of grapefruit, papaya and bananas (signifying the power of youth and fertility). While sticks of incense (a ritual object used to connect the spirit world with the living) appear alongside shots of a wedding dress and chinawares (representing kitchen chores, a domestic task that is still today, mainly expected of a woman).

Like human life, fruits perish and objects decay. Portrayed as fresh, ripe and intact, they stand as symbols of abundance and vitality. However, by playfully peeling their skin, breaking them apart, smashing them to pieces, and then painstakingly re-combining the fragments and leftovers to form new configurations, Thủy Tiên produces works that provoke, at times, a sense of familiarity, and at others, a feeling of strangeness. The changing of their color palette - from blood red, baby pink, to cool blue and neutral white - further alludes to the (simultaneously existing, but often contrasting) emotions and states of being, which anyone would have to endure in their own journey through life (or in Thủy Tiên's case, in her own journey of marriage).

In altered states and hybridized forms, the fruit and objects also serve as a reflection of the transitory nature of all things, and as a reminder of the inevitability of change. Contemplating the emotional spaces this exhibition conjures, we realize: in attempting to fulfill our desires, we sometimes will have to sacrifice; in searching for happiness, we sometimes will have to face loss; in striving for wholeness, we sometimes will have to separate.

This exhibition is the first in the 2019 edition of 'Materialize', a program that aims to provide exhibition opportunities for Vietnamese artists who have had little chance to create exhibitions of their art in Vietnam. Artists are challenged to extend their experimentation with concept and media beyond their training and general assumptions about art. This program is open for application to artists born and currently living in Vietnam and over the age of 25. Artists must submit specific information for consideration, which is assessed by an appointed jury. The next application call for Materialize 2020 will be updated soon.

A conversation between Võ Thủy Tiên and curator Bill Nguyễn

This is your first-ever exhibition, titled ‘My marriage’, a name that lends itself to something highly personal and specific. What draws you to this topic? How did the process of unpacking, researching and visualizing such a personal subject take place?

My husband and I had been together for 10 years before we got married. Knowing someone for such a long time, I no longer thought marriage was important. But que sera, sera. We got married and I thought nothing was going to change, but when the circumstances changed, the nature of things changed. I spent half the time questioning this new reality, and the other half chasing it away. Although it didn’t affect how I felt towards my husband, this never-ending cycle sapped my energy, and at once, fueled my creativity. What to do to reflect thoughts that defy articulations? Creating art wasn’t a way for me to respond to any particular topic, but to heal myself. As such, it was necessarily personal.

I used materials surrounding our shared life, asking what memories (of our marriage) they embody, even when the memories are entirely fabricated moments of my imagination. I brought these memories into photographic and video forms, not just to visualize them, but more importantly to give them a voice. Memories are invisible, but giving form and voice to them mean their narratives will be told.

In the different works presented in this exhibition, we see repetitive images of various fruits, vegetables and objects, which in real life would appear in domestic settings. This act of repetition seems to accentuate the (often forgettable) everyday. Can you share more about this repetition and your choice of using such materials (which, in my opinion, also represent femininity, affection and domesticity)?

In my opinion, the idea of ‘family’ has a different connotation compared to ‘marriage.’ I savor it. I feel thankful for it. And I’m also obligated to it. Household objects such as fruit, vegetables, and other items have appeared in several of my works. They are ways through which I express my gratitude to my family and loved ones. In a few pieces, I intentionally play with the conventional perception of photography by photographing objects not as still lifes, but as portraits. You can consider them as portraits of myself in relation to a network of familial relations.

Entering your exhibition is like stepping into a world of chaos and order (as seen in ‘Worship’), sensuality and clinicality (as in ‘Mating’; ‘Before & After’), disturbance (as in ‘Broken’) and peacefulness (as in ‘Son’). What is your intention behind the creation of such an immersive space of differing emotions?

No single artwork alone could convey the totality of ‘marriage’, such understanding would only come when the artworks stand together. Therefore, if emotional contradictions are found present in the exhibit, it is to get at the pandemonium of my married life, and not simply a performance to illustrate such topic. Over-calculation was precisely what I was shying away from in this project. I did not imagine or want to plan the outcome beforehand, and did not hope for it to achieve

any particular purpose. My art often happens and forms its shape at the very moment of its unfolding, which means it includes as well the eradication of many pieces. And I mean outright eradication, and not the development of an idea on work from one version to another, as this would be fraught with disingenuity.

Your choice of subject matter and material, and the myriad spaces of emotion you create with your art, remind me of artists such as Louise Bourgeois, Tracey Emin, Ly Hoàng Ly and Lê Hiền Minh. Like them, you care deeply about the social and domestic body; the position of the woman, and the relationships between family members (husband and wife; mother and child). Who are the artists who have inspired your thinking and how have they influenced you?

Actually, I follow and know more about artists who happen to be male. For example, I am interested in Ai Weiwei and the way he explores the idea of reality and resists societal pressure. I like Andy Warhol and his attempt to erase borders, including that between fine art and commercial advertising. Maybe it’s simply because I draw great pleasures from observing his works. Wolfgang Tillmans, a former commercial art practitioner who made his foray into fine art, is another one who I look up to. I also learn a lot from the author John Steinbeck on the idea of preserving cultural differences, regardless of whether they fit in with others’ standards and expectations or not (an idea which Ai Weiwei is also supportive of). This, I believe, is the driving force behind the maintaining of cultural diversity, something that’s increasingly decreasing today in our so-called globalizing world.

I am interested in and draw inspiration from those who are completely different to me, which perhaps is a contradiction. Maybe I want to learn more about the people or things I do not yet understand. I’m influenced by the mentioned artists to a certain degree, not in terms of style but more of thought process, sometimes contrastingly so. Perhaps, just like them, I am deeply captivated by the position of the artist at the boundary between art and commerce, and between expressing personal voices and tending to popular tastes. Meanwhile, my personal language and thematic choices could still be considered feminine and personal. That is probably the reason why you thought of other female artists. Maybe people who have feminine qualities are more interested in exploring themselves and their personal relationships, which are deemed important to them and are more animated in their minds.

Simultaneously occurring in your works is a series of ‘actions’ where things are peeled, split, smashed, then arranged and sealed back together - actions which both destroy and heal. What is more important for you? Is it the ‘performance’ and process where the original constructions and matters of these things are altered? Or the final outcome (as photography and sculpture) where they - under the hands of the artist - turn into new forms?

Results hold a lot of meanings, but process is no less important. A work is considered successful, or not, depending on how genuine I have been during the process of making it. This process goes on and on, shifting its shape multiple times until my urge to ‘arrange’ (as sculpture), to ‘perform’ (for the camera) and to control evaporates. Take the work ‘Mating’

as an example. If you only expect to look at its final result, you would not be able to experience the time I spent imagining the different combinations, and dissecting, disassembling and rebuilding the materials in accordingly. The final outcome of this work though, is actually the simplest version of itself. That such simplicity represents a complex process partially reflects the nature of marital belief. It also leads to fundamental questions that I have on marriage: in the end, what is a marriage, why do I need it, how is it different from the organic coupling of other species?

Learning how to put process above result also offers me new understandings. With the work ‘Fixed’, I originally thought the most important part of the work would be to find the right adhesive to hold the pieces of chinaware together, so the search for this material took a long time. Even as I was sitting gluing the pieces together, I still thought that way. But as I looked at the finished, restored chinaware, I realized that what determined their stability was how the fragments leaned on one another. That observation eventually helped me understand where best to channel my effort.

Photography and moving images are commonly used in your practice. Can you talk about your relationship with these mediums. What prompted your interest?

Photography is certainly the medium I often use to communicate my concepts, but my practice is always unfolding in multiple phases before the decision to use photography. I see photography as a medium, a ‘voice’ that suits me well. It contains languages, visuals, silence, space, and time that is ‘frozen’. When I want to ‘defrost’ that time (or freeze it in a much longer span) I would use the moving image. For example, ‘Broken’ is a body of work that demands manifestation in both photographs and moving images. The photographs convey moments of conflicts (in my marriage), which occur as frequently as how it is expressed in the saying: “three meals per day, seven days per week.” This saying is not wrong, but it also alludes to something rather tedious, boring and one-dimensional. With the addition of sound, movement and time, the moving images then shatter this boredom and one-dimensionality, adding emotions that are more raw. Even in the movements of something breaking or being smashed, we could still see quite a poetic quality.

However, I also tend to always seek for different mediums. I don’t anticipate where this trajectory will lead me, I just go with it.

You are known for your role as a creative director of different fields, including advertising. You once said, “Practicing art for myself is important. It is a way to release myself from the dilemma of having to exist and liaise with the world of commercial and populist art, made for mass consumption.” How would you distinguish the world of ‘fine art’ from the world of ‘advertising’; how would you differentiate artworks made for one’s self and artworks made for public consumption? Is it important to do so? How has your background as a creative director influenced your artistic practice?

Advertising is an industry, with particular purposes in each step, primarily to drive consumption. Meanwhile, art for me is the portrait of an artist as an individual, with or without

clear purpose. Advertising caters to the public, because they are its target consumers. But art can have its own target audience, or not at all, or a shifting audience depending on the needs of each artist. I am not sure if we need to differentiate the two. Maybe this depends on how ‘we’ is determined.

It is quite apparent that people view me as a worker of the commercial creative field. And indeed I am one. I also use photography in this field, but as a tool to control my concepts rather than to convey them. This somehow erects a flamboyant ‘wall’, thwarting me from expressing my true inner self.

On the other hand, working in advertising allows me to experiment with many methods to present or represent something, and to understand the behavior of many types of public. This enables me (intuitively) to tell my story in a language that others can easily grasp.

To connect with someone is a meaningful thing to me. To have others read one’s work and find new layers of meanings, sometimes more insightful, sometimes more elevated – this could be the final step to complete what one creates. And you know what, this process of ‘reading between the lines’ and finding new meanings is a never-ending one. New encounters always promise surprising, new understandings.

How do you plan to continue and move forward with this project after this exhibition?

If I can find the answers to my own questions after the exhibit, I will stop. Like a relationship itself, once both parties agree to move on, re-living the past is no longer needed.

Võ Thủy Tiên (b.1985, HCMC) originally comes from Phan Thiet and has been living and working in HCMC since 2003. She holds a BA Fine Arts from the University of Architecture (HCMC). Considered a “creative chameleon”, Tiên is a creative director, writer, and visual artist, working predominantly with photography in addition to storytelling, illustration and the moving image. In 2017, she published her first children’s book ‘The Alphabet I Found in Mom’s Kitchen’. Selected exhibitions include: ‘Good 50×70’ (Milan, Italy, 2010); ‘I Love My City, My People’ (Saigon, Vietnam, 2013).

The Factory Contemporary Arts Centre (‘The Factory’) is the first purpose-built space for contemporary art in Vietnam, established April 2016. As an independent private initiative, it creates and hosts interdisciplinary activities in order to introduce and expand knowledge of contemporary art and cultural trends, both past and present, in Vietnam. As a social enterprise, The Factory also offers a publicly accessible reading room of art-educational resource; workshop and co-working space; replete with café, bar and restaurant. All profit from sale of art and business on-site supports the running costs of its Arts Centre.
<http://www.factoryartscentre.com>